

FEKETE VINCE

Asztalitenisz

FEKETE VINCE (1965) Kézdivásárhely

Ha innen nézed, teljesen valószerűtlenül rendezett vidék. Az utca, a fenyők, az udvar, a tornác, a kert, a zöldséges, a szántó. Nagy körtefáid, mind a kettő a kertben. Valahol a kert két legfontosabb pontján. Piros- és feketeribizlik érnek, barack sárgul, málna és meggy piroslik. És a falusi házhoz közel zöldre mázolt kút, benne hétméternyi vízzel. Üveget, flakont, palackot megbarnító borvízzel. Nyitott ajtónál alszol, hűvös van, nyári hideg. A múltkor még egy garázda nyest randalírozott a nyárikonyha tetején az éjszaka közepén, de most csend van, nagy nyári csend. Azt álmodod, hogy álmodban egyszerre több irányból érkezel haza a szülőfaludba. A múlt és jövő pedig egyszerre robbannak a felszínre, mint számtalan víz alá nyomott pingponglabda, és ugrálnak fel a víz színe fölé. Két kézzel próbálsz begyűjteni őket, mielőtt még visszahullanának, lehetőleg mindet, és dobálsz bele egy valószerűtlenül hatalmas edénybe. Nyár vége lehet, álmodod, talán augusztus van, amikor az éjszakák ezen a környéken már rettenetesen hűvösek és ridegek. Ujjaid, kezed, minden tagod teljesen meggémberedve a hideg víztől. Aztán már csak arra emlékszel, hogy hátulról valakik megragadják a fejedet, és ebbe a jég-hideg vízbe nyomják. Dermesztő sötétség borul rád, a távolban pedig nagy, áttetsző foltok kezdenek ugrálni egyre gyorsabban a szemed előtt, mintha egy másik világba, egy másik életbe kerülnél volna. Majd belóg a képbe egy hatalmas tarka vászon is, mintha egyenest az égből zuhogna alá, hatalmas, örületes felület. Vonz, akár a mágnes, felkapaszkozsz valami magaslatra, tán a nyárikonyha tetejére, ahol a nyest is randalírozott pár napja éjszaka, és egy éles kiáltással, egyensúlyodat veszítve, beleveted magad a valami közepébe. Azt álmodod, hogy soha nem jön már megváltó felébredés.

Falanszter

Micsoda pazar szereposztás: nagyapád, nagyanyád, másik nagyapád, másik nagyanyád, a szüleid, az ő szülei, a testvérek is, a te testvéreid is, valami pincében vagytok, rettenetes, boltíves helyiség, óriási, párás üreg, minden nyirkos, mintha egy hatalmas gőzhajó kazánházában lennétek, tagbaszakadt, salopétás alakok mindenfelé, fogalmad sincs, hogyan kerültetek oda, valahogy besurrantatok az ajtón, aláérezskedtetek a lépcsőkön, és hirtelen ott találtátok magatokat ezek között, akikhez semmi közötök, és most már mennétek

is, mondjátok nekik, de marasztalnak, nem lehet, mondják, ha már jöttetek, maradjatok, mozdulatlan, sötét, tágas nyugalom mindenfelé, meg ezek a salopétás alakok, akik tesznek-vesznek, és marasztalnak, nem akarnak visszengedni, testvéreid már reszketnek félelmükben, édesapád, édesanyád meg a tieid is valamit egyezkednek egyik..., egy tagbaszakadt atlétatrikóssal, magamhoz szorítalak, de bármennyire is kapaszkodsz belém, a salopétások mindig visszahúznak magukhoz, hogy de még csak egy kicsit, és tényleg csak szívességből, jó-e, barátaim, kétségbeesetten kapkodod a fejed jobbra-balra, de most már csak kapucnis, arctalan figurák mindenfelé, sem nem nők, sem nem férfiak, név- és nemtelenek, nevet, arcot, nemet kellene adni nekik, aztán villámfény és csend és némaság és üresség mindenütt.